

Número 550 - 8 de setembre 2006 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural

la veu

de Benicarló

OPORTUNITAT ESPECULADORS: ES VEN POBLE ENTRE PENISCOLA I VINAROS

i a més...

-El proper torneig de basquet

-Baila truca a Escuder...

Transformacions il·legals fetes amb impunitat

Conselleria de Territori i ajuntaments son els responsables de vetllar per la integritat del territori i recursos, però això no sempre passa.

text REDACCIÓ

El nostre terme municipal ha vist en els darrers anys com grans extensions de terreny rústic i de secà eren transformades d'una manera radical en d'altres de regadiu. Aquestes actuacions, fetes al marge de la llei arrasen hectàrees de cultius de secà (ametlers, garroferes...) o terreny forestal o sotabosc i matolls per substituir-les per d'altres conreus de regadiu, fonamentalment tarongers.

Com sempre sol passar la llei és molt estricta i dona resposta a aquestes situacions, detallant els procediments, requisits i sancions. Però també està inventada la trampa i molts esquiven la normativa i tiren pel dret, transformant el paisatge il·legalment i tot el que a això acompanya. L'any 2002 els anteriors representants del Bloc Nacionalista van denunciar moviments de terra fets a la partida del Bovalar en una zona afectada pel Pla d'Actuació Integrada "La Tossa". L'Ajuntament en aquell moment no va realitzar cap acció contra l'empresa que va transformar l'entorn de la Basseta en tarongers sense llicència d'obres, estudi d'impacte i memòria valorativa, amb el vist-i-plau de la Conselleria de Medi Ambient d'aleshores.

Avui el paisatge tradicional de la zona ha canviat radicalment i es continuen perpetrant transformacions, curiosament amb el vist-i-plau del BLOC de Guzman i del PSOE, d'Escuder, tots dos al govern, que, en canvi si actuen,

contundentment, contra algunes determinades, i considerades, edificacions il·legals.

Com ens poden afectar?

Per poder realitzar aquestes transformacions cal una complexa tramitació i disposar d'autoritzacions i concessions d'aigua. La majoria de transformacions extrauen, a més, l'aigua per al regadiu mitjançant perforacions també il·legals, sense els permisos pertinents de la Confederació Hidrogràfica que és la que autoritza l'ús d'un bé públic com és l'aigua.

Joan Brusca, secretari general de La Unió de Llauradors i Ramaders, admet la presència de transformacions il·legals fetes sense concessions d'aigua ni permisos de la Conselleria de Territori. "D'aquestes transformacions que es fan muntanya amunt a l'interior del terme, poden derivar

problemes per als veïns de la ciutat, ja que s'extrauen de l'aquífer general i, si s'intensificara l'extracció, açò minvaria la capacitat dels pous de més abaix", explica Brusca. El canvi en el drenatge i escorrenties pot generar problemes d'inundacions on abans no les hi havia i perilloses esllavissades de fangs en casos de fortes pluges.

La competència del control d'aquestes transformacions correspon als propis ajuntaments, a la Conselleria de Territori i la Confederació Hidrogràfica del Xúquer. També els agents forestals, la Ocapa o el Servei de Protecció de la Natura de la Guardia Civil (Seprona) poden sancionar al propietari del terreny on es detecta una màquina de perforar i els propietaris no poden demostrar que tenen els permisos per fer els sondejos. "S'haurien de fer sancions, un altra cosa es que es facen. S'arranquen arbres

“la llei diu que s'ha de demanar permís per a poder transformar”

ve de la pàgina anterior

i matolls impunement i això està prohibit”. Brusca explica en contraposició la injusta situació en la que s'han trobat alguns llauradors que han arrancat un garrofer en un terreny forestal de la seua propietat i que han tingut problemes legals per aquest motiu. I és que Brusca recorda que “la llei diu que s'ha de demanar permís per a poder transformar, de la mateixa manera que cal comunicar els canvis de cultius per raons fiscals”, un fet que no sempre es dona. La falta de control poc a poc es va corregint amb les revisions de cadastre i els sistemes d'identificació geogràfica per satèl·lit que permeten fins i tot contar els arbres. Per ignorància, assegura el líder de la Unió, encara trobem gent que està pagant com secà uns terrenys que ja son regadiu. Les transformacions del Bovalar de Benicarló, les muntanyes d'Alcalà o de Torreblanca poden estar en aquesta situació d'il·legalitat o al·legalitat.

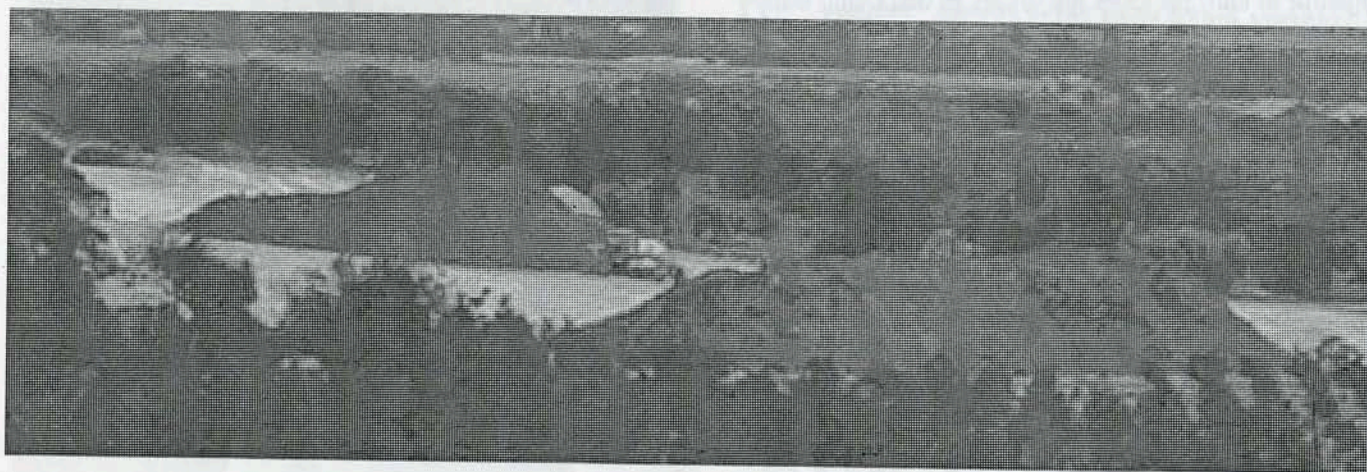
Una inversió més

Aquestes transformacions

traumàtiques que afecten d'una manera irreversible el paisatge tradicional es plantegen per part dels seus autors com una inversió més. Tot i els mals preus de la taronja no paren de plantar-se tarongers. Joan Brusca explica que “les grans finques poden ser rentables dins un marc de plantació adequat. És com un fons d'inversió i en altres èpoques com en la transició de la pesseta als euros es blanquejaven diners. Fins i tot les empreses i bancs compren terra per disposar de patrimoni en

sòl. Pertanyen a empreses d'altres sectors econòmics i desvien diners no declarats a aquestes zones per poder-les vendre el dia de demà pensant en l'especulació futura”.

En un moment de fragilitat ambiental i on la manca d'aigua suposa un argument de lluita entre autonomies veïnes, segueixen permetent-se accions il·legals com les transformacions que consumeixen quantitats gens despreciables d'aigua.

“les grans finques poden ser rentables dins un marc de plantació adequat.”

Valoració de les festes

text JORDI MAURA fotos JESÚS MAESTRO

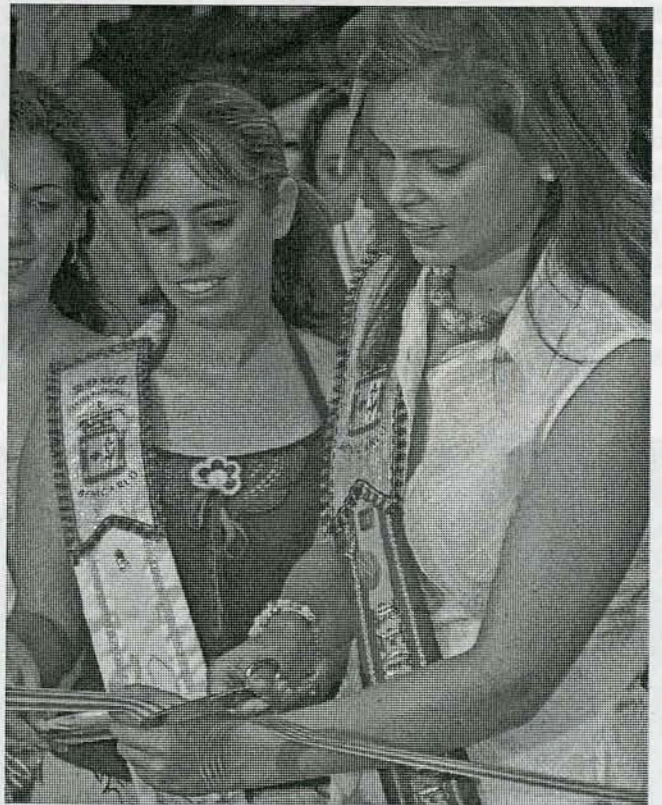
"Les Festes Patronals de Benicarló 2.006 han estat un èxit de participació, organització i civisme". Aquests són els qualificatius que va emprar Enric Escuder, alcalde de Benicarló, per fer un balanç de les festes.

La primera autoritat ha destacat la faena realitzada pels diferents col·lectius implicats en el desenvolupament dels festejos, així com dels cossos de seguretat, als quals ha agraït el treball que han efectuat al llarg dels 10 dies que han durat les festes. Amés Escuder va clarificar l'incident que es va produir el dilluns de festes de matinada, "fora del recinte de les penyes" i en el qual més de 50 individus es van veure involucrats en una baralla. El tancament al trànsit rodat, va ajudar a incrementar la seguretat en el recinte, unida a l'organització interna i la seguretat de les pròpies penyes, que des de fa uns anys contracten vigilància per a impedir que els abusos amb l'alcohol acaben en baralles.

L'alcalde de la ciutat convocarà una reunió a la qual assistiran els col·lectius implicats en el desenvolupament dels festejos. L'anàlisi de les possibles errades i la valoració dels assoliments, ajudaran a definir les bases de treball de les festes del 2.007. En aquest sentit, Escuder ha destacat el nou lloc de celebració de la proclamació de la reina de les festes i ho qualificava com "idoni". D'altra banda, aplaudia la decisió de la comissió de festes, que aquest any programava el sopar de pa i porta sense convocar altres actes per a aquesta nit, el que va ajudar a augmentar el nombre d'assistents a l'acte. 40 actuacions són les quals ha registrat al llarg de totes les festes el dispositiu especial en el qual participava Protecció Civil. Aquesta entitat lamentava que aquelles activitats en les quals està present el consum d'alcohol són les que han acabat generant major conflictivitat. En aquest punt, des de l'organisme s'ha detectat un consum excessiu d'alcohol sobretot en menors. Quant a les actuacions pròpies efectuades en aquests nou dies, els serveis d'emergència han hagut de prestar servei en un total de 40 actuacions que es desglossen en 10 urgències clíniques, 9 traslladats urgents a l'hospital, 2 agressions, 5 acompanyaments mèdics urgents, 7 intoxicacions etíliques severes, un accident esportiu, 2 urgències psiquiàtriques, un accident de trànsit, 2 caigudes en via pública i una caiguda en domicili. Va haver-hi 3 urgències clíniques per lipotímia, 2 agressions que van precisar trasllat, 2 trasllats a l'hospital, un accident esportiu, un accident de trànsit i 7 intoxicacions agu-

des per consum d'alcohol. En tots aquests casos, el resultat final va ser catalogat de lleu i no van precisar ingrés en l'hospital. Quant a l'assistència en els diferents concerts celebrats en la setmana de festes, van ser ateses un total de 12 persones, en la seua majoria per ferides lleus i lipotímies, no precisant en cap cas trasllat a centre sanitari.

Paloma Belda inaugurant el mercat.

Millores a la ciutat

text JORDI MAURA

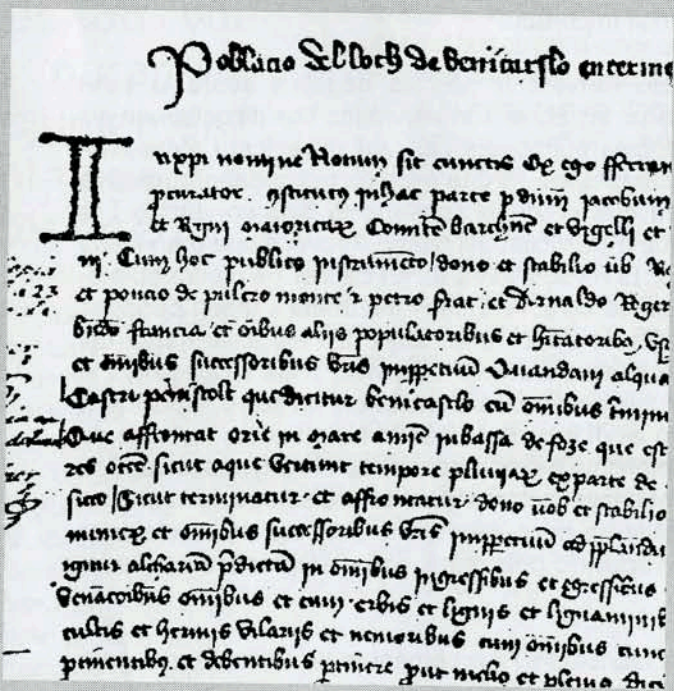
L'ajuntament de Benicarló ha millorat i adaptat l'entrada a l'Auditori Municipal. La instal·lació d'una reixa elèctrica, ja permet tancar i obrir la instal·lació sense dificultats. Aquesta porta substitueix a l'antiga tanca metàl·lica que tants problemes havia suposat, sobretot a les persones majors, que al sortir de l'Auditori ensopegaven amb el ferro ancorat en el terra. Aquesta és la segona actuació que fa la Regidoria d'Obres i Serveis en l'Auditori per a adaptar-lo a la normativa vigent d'aquest tipus d'instal·lacions. La primera va ser l'adaptació de les portes de sortida, que ara s'obren cap a fora, tal com marca la normativa per a locals de concurrència pública. El regidor d'Obres i Serveis, Joan Manuel Ferrer, considera que "l'Ajuntament ha de ser el primer a donar exemple pel que fa a l'aplicació de mesures de seguretat". Segons Ferrer, "en la mesura de les possibilitats, des de la brigada d'obres i serveis s'estan fent moltes coses per a millorar la qualitat de vida dels ciutadans". El cost econòmic d'aquesta millora ha estat d'uns 8.000 euros. Una altra de les actuacions de la brigada municipal en els últims dies ha consistit en la instal·lació d'un nou fanal en la rotonda situada a l'encreuament entre el carrer Peníscola i el Passeig Marítim. Es tracta d'un fanal de ferro que imita la forma d'una palme-

ra i que s'ha situat en la rotonda per a il·luminar una zona que, fins a ara, mancava de llum. El cost d'aquest fanal-palmera, contant el ferro i els llums, ha estat de 4.500 euros, a més de les 30 hores de treball de la brigada municipal. En aquest cas, l'important ha estat "reduir la contaminació lumínica i la despesa energètica, sense oblidar la tasca de la Brigada, que ha aportat la imaginació per al disseny del fanal". Segons Ferrer, el cost "no és massa elevat si es compara amb els 12.000 euros que van costar els fanals de la plaça Constitució". La col·locació d'aquest nou fanal entra dins dels plans de millora que des de la regidoria d'Obres i Serveis s'estan duent a terme en diversos carrers de Benicarló i que continuaran ampliant-se en els pròxims mesos a altres zones de la ciutat. D'altra banda, la Brigada d'Obres i serveis també ha estat l'encarregada de remodelar la zona d'aparcaments de la Plaça de Sant Bertomeu. En aquesta plaça per als vianants, s'han eliminat les antigues cadenes que separaven la zona d'aparcaments de la de vianants. En el seu lloc, s'han instal·lat uns topalls que evitaran que els vehicles envaeixin la zona per als vianants. Es pretén d'aquesta manera evitar accidents com la caiguda accidental de vianants per culpa de les cadenes.

Baila truca a Escuder...

L'Ajuntament de Benicarló informa que el director territorial d'Educació, Francisco Baila, en conversa telefònica amb l'alcalde de Benicarló, Enric Escuder, ha comunicat al consistori que la Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana disposa de tota la documentació necessària per a poder iniciar les obres d'ampliació del col·legi Martínez Ródenas i que la Conselleria ja ha lliurat a Ciegsa, l'empresa pública encarregada de la construcció dels centres educatius valencians, el certificat de disponibilitat dels terrenys per a la reforma i ampliació del centre.

De moment, però, el director d'Educació no ha pogut confirmar quan estarà enllestit el projecte d'execució, que la Conselleria té encarregat, per a poder començar les obres.

La Generalitat Valenciana disposa de tota la documentació

AMIANT: URALITA, VAIXELLS I CÀNCERS (1)

La societat actual conviu amb multitud de substàncies de les que no coneixem bé els seus efectes sobre la salut humana o el medi ambient. Sovint, els impactes negatius es veuen a llarg termini com en el cas del DDT (insecticida) o dels CFC, compostos destructors de la capa d'ozó.

Durant aquest estiu, l'amiant ha aparegut als mitjans de comunicació en dos afers aparentment allunyats: la resolució del judici de l'amiant d'Alacant i la fallida temptativa del portaavions francès Clemençeau per a ser desballestat a l'Índia. Reflexionarem sobre ambdós en sengles articles.

L'amiant és un mineral silicatat filamentós format per fibres llargues i primes -molt més que un cabell humà-, aïllants de la calor, l'electricitat i del soroll, i a més, és ignífug, no es crema resistint fins 900°. Hi ha diversos tipus de fibres d'amiant i s'ha agrupen en anfibòliques com l'amiant marró i el blau (crocidolita), i en serpentines com l'amiant blanc o crisolít. L'asbest és l'amiant serpentínic. Els jaciments més importants es troben a Canadà, Xina i Brasil.

Aquest mineral s'empra en més de 3000 usos com recobriments ignífugs, aïllant tèrmic en la construcció, indústria de l'automòbil, vaixells... Ha destacat la seva utilització en materials de construcció com el fibrociment, barreja d'amiant i ciment conegut també pel nom col·loquial d'uralita, derivat de la principal empresa estatal del sector. Es feien tubs, planxes llises o ondulades per teulats, llosetes... d'uralita. La primera planta estatal es construï a Cerdanyola l'any 1911 i durant els anys seixanta la utilització d'aquest material fou molt important.

Però l'amiant té efectes negatius sobre la salut humana: les fibres són aspirades i es dipositen en els conductes pulmonars causant asbestosi i mesotelioma. L'asbestosi és una malaltia pulmonar progressiva i greu que produeix l'obstrucció dels conductes i la pèrdua d'elasticitat del pulmó. Provoca una gran fatiga i ofec. El mesotelioma és un càncer de pleura pulmonar sense cura. Ambdues infermetats tenen períodes de latència de 20 a 40 anys. En els anys trenta del segle passat, s'establí la relació entre l'asbestosi i el mesotelioma amb l'amiant. El primer cas d'asbestosi a l'estat es detecta l'any 1948 i les primeres víctimes de mesotelioma es produeixen cap als anys setanta. Fou cap als anys vuitanta quan la societat occidental pren consciència del perill de l'amiant i comença a legislar amb l'oposició dels grans grups empresarials del sector.

La fabrica de Fibrocementos de Levante, del grup Uralita, estigué ubicada en Sant Vicent del Raspeig (Alacantí) des de 1950 fins 2003. Hi treballaven unes 300 persones. Fins l'any 1984, a la fabrica es treballa-

va sense cap mesura de control de les fibres d'aminat. El Reglament sobre Treballs amb Risc d'Amiant (Ordre de 31 d'octubre de 1984) fixava les condicions laborals i de protecció a les empreses que empraven amiant; es prohibí la utilització de l'amiant blau.

A finals dels anys noranta, uns 60 treballadors de la fabrica de Sant Vicent estaven afectats per l'asbestosi, amb 13 casos especialment greus i 1 mort per mesotelioma. Sis antics treballadors afectats fundaren una associació de malalts per l'amiant que, en 1998, denuncià l'empresa per delictes contra la salut.

L'any 2001 el sindicat CCOO difongué un estudi promogut per la Comissió Europea sobre l'impacte de l'amiant en la salut humana. S'afirma que, entre 1999 i 2030, a la Unió Europea, hi haurà més de mig milió de morts per càncers de pulmó (mesotelioma i altres), uns 50.000 a l'estat i uns 8000 al País Valencià. CCOO denuncià la feblesa del govern central en protegir el treballadors front els interessos de les empreses consumidores d'amiant. Mentre el Regne Unit declara 2800 morts anuals relacionades amb l'amiant, Alemanya 2000 i França 1100, l'Estat Espanyol en declarà sols 37 pel període 1980 - 1997, dades no creïbles quan hi ha més de 60.000 treballadors exposats.

La Directiva 87/217/CEE determinà la prohibició d'ús de l'amiant blanc -la resta ja ho estava en gran mesura- i la retirada del ja instal·lat quan s'acabi la vida útil de l'element per a 2005. L'Estat Espanyol feia la transposició d'aquesta directiva amb l'Ordre de 7 de desembre de 2001 on es donaven només sis mesos per fer efectiva la prohibició.

Els grups de treballadors de Sant Vicent del Raspeig també denunciaren a l'empresa per la via administrativa i van aconseguir que es reconegués la seva afecció com malaltia professional i que la seva pensió d'invalidesa fora incrementada en un 30%. El procés penal s'alentí molt i es tardà set anys en tancar la instrucció de la denúncia. El judici començà en maig de 2005. El fiscal acusà als directius i metges de l'empresa per negligència en les revisions mèdiques i per ocultació d'informació. L'empresa declarà que havia seguit disciplinadament la legislació en vigor. En sentència d'1 de setembre, el jutge absolgué als directius i metges pels 60 treballadors afectats d'asbestosi i 8 morts per mesotelioma perquè aquests van adquirir la malaltia abans de 1984 quan no hi havia cap normativa, i aleshores, no eren responsables. I qui serà responsable de totes les futures morts per mesotelioma que poden haver en els propers vint anys? Poden haver moltes més substàncies de les que no coneixem els seus efectes negatius?

Pere Bausà

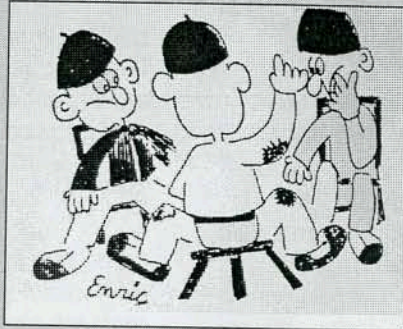
El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

El centre de salut benicarlondo va tan bé com sempre, o siga, de mal en pitjor. Els tafaners, que també ens fem dolents, ho vam viure en carn pròpia. Un tafaner havia d'anar per un problema de salut, personal, no pública i, un poc més i ens se'n va un metge de pagament. Va voler utilitzar això de la "cita prèvia" i li va sortir la cosa a l'inrevés, la cita prèvia i directa la va haver d'anar a buscar al mateix centre de salut a la cua. El telèfon d'aquella casa sona i sona, i sona i sona, i sona i sona, ... i no l'agafa ningú. Va entendre que l'eufemisme de "la cita prèvia" és perquè, prèviament, la cita, l'aconsegueixes fent cua allí mateix, entre el soroll de timbres de telèfons (els de la cita prèvia), que no agafa ningú. Tot això adobat amb els renecs de la gent "contenta" pel bon servei que estava rebent. I compte no ho dic pel personal d'allí, que prou fa amb els mitjans de que disposa.

I va sonar la flauta, al final ho va aconseguir i ...va presentar-se a la consulta adient a esperar el seu torn. I ... toma la cua, i quina cua, semblava que calia tornar a demanar número, però, el número el va veure en directe. No sabia si estava en una consulta mèdica o al mercat del dimecres. Era tal la xerrameca que allí havia que ningú s'assabentava de res i, certament el número, el van donar, o millor dit, va ser, en directe; surt el metege i diu " si no callen plego". Qualsevol dia hauran de passar-los la vista als metges. Perquè veieu com està el patí en aquella casa. A partir d'ara anar, anar, al metge pot convertir-se en una qüestió de ... supervivència.

Està començant a circular una cosa curiosa per aquest món de la política, sembla que les ofertes que circulen entre algunes associacions

El que voldríem saber és on vol anar a parar el nostre ajuntament amb tanta agenda 21 per tot arreu.

de veïns i el PP són cada vegada més coincidents. Entre l'oferta i la demanda per ambdues bandes pareix que volen arregar el nostre PGOU. Jo faig allò que tu vols i jo t'ofereixo un bon cabàs de vots. Això deu ser allò que diuen vots al millor postor? O, ara es juguen, vots i terrenys, a les cartes entre cafè, copa i puro? Quan falte menys per a les eleccions canviaran pilotetes de golf per cromos, o garrofers per apartaments, o tarongers per ...? On anirem a parar!

El que voldríem saber és on vol anar a parar el nostre ajuntament amb tanta agenda 21 per tot arreu.

Fins a la sopa tenim l'agenda 21. No n'hi ha pal publicitari que no tinga la propaganda d'aquesta agenda. Ara, com no ho expliquen més bé, més d'un deu estar pensant si no serà que el nostre ajuntament pensa regalar agendas per el 2007. O, ara que els xiquets estan a punt d'entrar a l'escola n'enviaran una a casa per a cada xiquet en edat escolar, perquè s'apunten els seus deures? No ho tenim massa clar. A veure si ens ho explica algú!

Ara, si és allò que pensem i ens ha xiulat un tafaner espavilat, amb la propaganda no enganyaran ni als més beneïts. Per cert això de l'agenda 21, no s'hauria de dir "Local". I,

si és així, la depuradora, on és? La planta de reciclatge, on és? L'abocador mancomunat, on és? La recollida completament selectiva, on és? La merda del Morrongo, on és? La ... Menys propaganda i més eficiència. Empaperar mig Benicarló amb aquesta cançoneta, encara que la culpa siga quasi tota del PP, però pensant en el bon grapat d'euros que hauran costat els rètols, aquesta no ens sembla la millor manera d'apanyar els problemes. Això sí, queden vistosos, no? Deuen de pensar!

I el nostre exalcalde Mundo fent promeses i més promeses. Deu

pensar que la gent se les creurà! Es veu que a festes es va patejar casals, casalets, penyes i demés garitos oferint que quan ells tomen a manar tindran més .. de tot. No sé perquè serà però això del ... nosaltres més, em sona a un eslògan de la seua època de manament. Ara el canviaran per altre, amb el PP, tots tindran més ... de tot. I que ho vegem!

L'ERA DEL FORMIGÓ

text VICENT COLL

La barbàrie urbanística del PP al nostre país està assolint unes quotes d'insolència inacceptables. Darrerament, les especulacions, més o menys generalitzades, de que la política generada pel govern iniciat per Zaplana, i, amb Camps com a continuador, ha produït en el País Valencià una associació perversa de la gestió pública i els interessos urbanístics (al cap i a la fi privats) s'estan convertint en una ferma constatació.

Aquesta pràctica, no és exclusiva del nostre territori, ja que fets com el de Marbella ens animen a pensar que podem estar dins d'eixa normalitat de corrupcions. El que sí que és cert, és que la intencionalitat política del PP valencià ha legislat, des de els seus inicis de manera favorable als interessos dels especuladors i els constructors. A partir d'eixa intencionalitat, no ens hauria d'estranyar, si un dia d'aquest es reproduïen titulars semblants als que van generar les detencions a la costa malaguenya. L'interrogant radica en quina

part del nostre territori pot aflorar la punta de l'iceberg que pose en evidència les connexions entre el PP i el l'especulació urbanística.

Es just reconèixer, que en l'àmbit d'aquest desgavell, encara resisteixen elements esperançadors en la política local. Em refereixo a regidors i regidores, que des de Torrevella, Oriola, Orpesa, i tants altres pobles del nostre país exerceixen el manament implícit que els seus electors els transmeteren amb el vot.

Des de la minoria, aquestes persones es juguen la pell literalment, i som ben pocs els que coneixem el grau de pressions als que estan sotmesos. Situacions, al cap i a la fi, que transgredeixen l'imaginable i el permisible. Situacions que superen l'àmbit públic de la política i s'endinsen en la privacitat. Situacions al cap i a la fi derivades per la denúncia pública de les il·legalitats que molts constructors, en connivència amb els poders polítics locals, exerceixen de manera habitual al nostre territori. No es casualitat, tampoc que molts d'aquests regidors i regidores, com Josep Lluís Romero, des d'Orpesa, estiguen vinculats al BLOC.

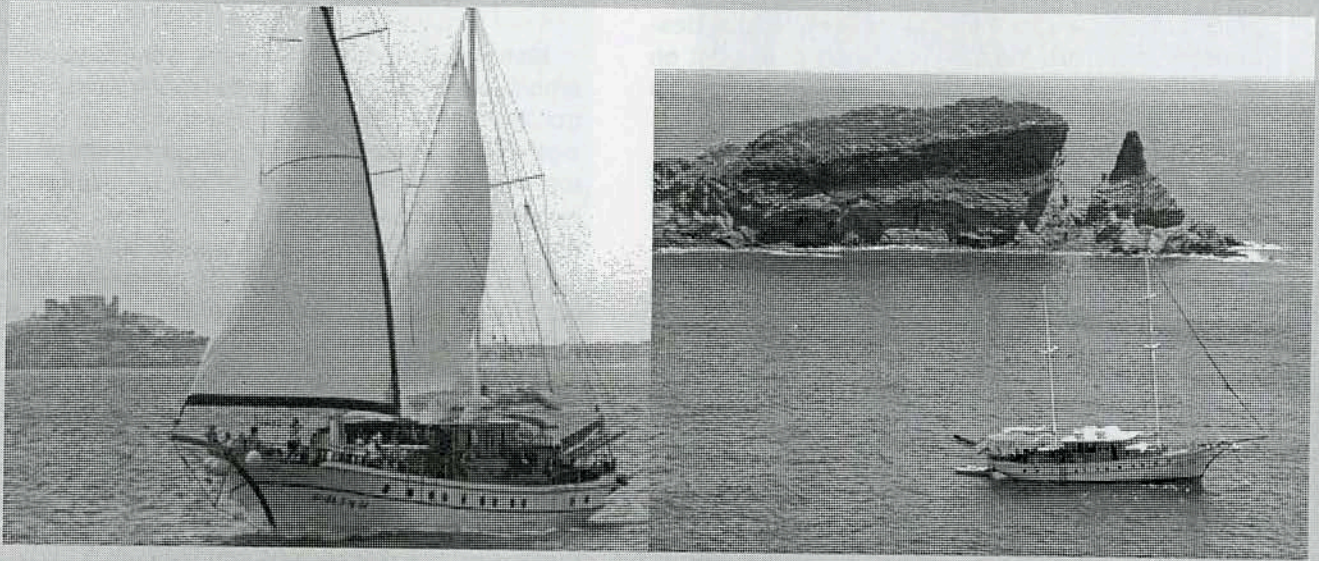

Doctor Climent C

ESTIU 2006

Amb el calorós mes d'agost el doctor a tractat al capità de la goleta Sefa I per problemes intestinals. Així s'ha apuntat per fer una travessia fins a les columbretes a bord del vaixell turc de la naviera Buenaventura del mar que durant l'estiu està amarat al port de Vinaròs.

El facultatiu va gaudir de la navegació, els ranxos i els cigalos que es preparen en altamar. Després de l'àpat, van desembarcar eufòrics a l'illa grossa on els guardes van fer l'explicació d'aquest parc natural situat a 35 milles de Vinaròs. El doctor, que no per punt, va fer amistat amb la biòloga de l'illa i van anar tots dos a la cova del pirata on li explica com es feia el contraban i on s'han trobat restes humanes de finals del segle XVIII

Pintura:

“L'oblit mut” de Rafael Garrit

Inauguració: Divendres 8 de setembre a les 19.00 h.
Lloc: Mucbe

L'exposició romandrà oberta fins al 8 d'octubre de 2006.

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text
- Musical

Papereria

Material d'Oficina

Material de Reprografia

- Fotocopiadores
- Impresores

Il·legalitats manifestades

Que en aquest poble es cometa alguna mena d'il·legalitat urbanística, sembla, ja no ser ni notícia. Però això no li pot traure importància, almenys, per a nosaltres. Urbanísticament parlant, el nostre poble ha estat un cau de despropòsits des de fa molts anys i, la permissivitat que el PP ha tingut en aquestes actuacions ha estat més que evident. En aquesta ocasió no parlem de construccions il·legals, que les hi ha, parlem de transformacions agràries il·legals, que destrossen el nostre territori i s'acaben convertint en una espècie de zona de transició, una mena de territori al·legal.

Sembla que això continua igual i, si abans el PP, amb Mundo al seu cap, mirava cap un altre lloc, el bipartit que ens governa, encara que sembla que vol aixecar una mica la veu, amb timidesa, tampoc està massa per la feina.

Actuacions contundents, amb decisió, com la que va fer contra un grup de construccions il·legals a les quals va deixar sense llum, estan esperant contra aquesta mena de terrorisme ambiental, que sembla tindre patent de cors i que tan se'ls dona el que diguen les lleis. Unes actuacions que estan transformant el nostre territori no urbà sense cap mena de contemplació, canvien els cursos d'algunes rambles, arrenquen arbres, alguns d'ells centenaris (que són després venuts

550

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

a fora d'ací), trafiquen amb la terra de moltes finques deixant-les ermes (serà per poder justificar més tard alguna mena d'actuació urbanística?) o transformen de manera agressiva i, sense control, zones de secà en regadiu. I tot això passa, davant els ulls de diverses administracions, ajuntament, Confederació Hidrogràfica i Generalitat, que sembla que els importa un rave veure com es carreguen el nostre territori.

Mentre, els nostres aquífers són esquilmats, amb perforacions i més perforacions sense control, que fan que cada vegada la intrusió marina siga més gran, cosa que a la llarga ens afectarà a tots els ciutadans l'única actuació que solem escoltar, o veure, és quan un llaurador, dels de sempre, dels que guarden la seua terra, rep la visita d'algun agent de l'autoritat perquè ha arrencat alguna branca d'un garrofer o d'un pi i li acaben encolomant una multa.

Les barbaritats que s'han fet a tot el seu voltant que estan canviant per complet el territori, eixes, no les veuen. Està clar que hi ha dues vares de mesurar i que els poderosos, sempre acaben fent el que els hi dona la gana. La credibilitat dels polítics continua pel terra i, la nostra terra, quasi ni existeix.

EDITORIAL

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

Col·labora
XAVIER
LLUCH
TOLITO
G. SEGA
Fotos

Què mos cal saber per a ser bons caduferos?

El "segell major de la vila " que es troba exposat al museu de Sant Francesc, és de bronze i data de 1724 i durant mols anys va ser el segell oficial del nostre Ajuntament.

L'any 1611 es publicà a València el llibre "Década primera de la historia de la insigne y coronada ciudad y reyno de València" del que és autor Gaspar Escolano. En la referència que fa a Benicarló diu el nombre de Veïns que l'habiten en aquesta època. Saps quants eren?

- A - 400
- B - 450
- C - 500
- D - 600

TELÉFONS D' INTERÉS

Emergències

Centre de Coordinació d'Emergències
112

Polícia Local
964 47 53 00

Guàrdia Civil
964 46 50 10
964 46 50 11

Bombers
964 46 02 22
085

Urgències Centre de Salut
964 47 45 05

Ambulàncies Creu Roja Benicarló
964 22 22 22

Centre provincial de coordinació de
Creu Roja
964 24 43 00

Carxofa: Festes d'agost i bous quasi bé són sinònims, per tant, "Geroni", cap visibles de la gent que organitza el bous, es mereix una bona carxofa. Organitzant esbarrades, bous a la mar i bous embolats, a més de, barreres, cadafals i corrals, és una bona faenada. Menja't la carxofa ben a gust, "Geroni", te l'has guanyada des de fa ja molts anys.

Panissola: Per a tots el que han impedit que es faça un gran cadafal on poder anar a veure els bous qualsevol persona. Aquests senyors es fan els cadafals privats on només admeten a "solo socios". Hi ha que tenir barra, la meitat del temps estan els cadafals buits i la gent no pot pujar perquè són per a "solo socios". És que aquests 'cadafalers' paguen per a poder reservar-se el lloc?

adors/ PERE BAUSA, JOAN HERAS,
BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS,
JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO,
RA, ROBESPIERRE I EL SAMARUC
rafies/ NATALIA SANZ, JAVI PAU,
GREGORIO SEGARRA

Administració, subscripcions
964 475698

©COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló

Publicitat

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

POSTALS D'ESTIU/4: MOLTS RECORDS

Fronteres

text JOAN HERAS

Estimats amics,

Us enviem una forta i càlida abraçada des d'aquesta meravellosa i també molt calurosa ciutat. Teníeu molta raó -com sempre quan ens dèieu que Lisboa ens enamoraria. Sí, el bacallà boníssim i la sopa alentejana curiosa. Ja hem pres un cafè al Brasileira i hem fet companyia una estoneta a Pessoa. Els fados són meravellosos.

Molts petons i records a tota la gent la gent. Fins aviat.

No cal intentar desxifrar el gargot -lletra de metge- que pretén ser la signatura: El remitent és sabut per la ciutat d'on prové, per la cal·ligrafia coneguda i per tantes complicitats que apunta. Si girem el rectangle de cartolina hi trobarem un petit repàs fotogràfic per uns quants indrets significatius de la ciutat: en el centre hi ha una imatge de la torre de Belem, símbol de la ciutat, endinsada en el riu que ja sembla un mar obert cap a horitzons llunyans; aquesta imatge és envoltada protegida, explicada, desenvolupada per quatre imatges més: el castell de San Jorge coronant un dels set turons que configuren la ciutat i el barri de l'Alfama que cau tortuosament cap al riu, l'elevador de Santa Justa que amb regust romàntic i decadent puja de La Baixa fins al cor mateix del Chiado - que encara té regust d'incendis i de clavells que recorden abrils plens d'esperances-, el doble claustre d'estil manuelí -ple de representacions marítimes que evoquen l'època imperial- del monestir dels Jeronimos i un tramvia aturat a la immensa Praça do Comercio a punt d'iniciar un recorregut repetit des de fa desenes i desenes d'anys per un entramat de carrers que combinen la quadriculada planificació racionalista amb la complexitat i a voltes vertiginosa inclinació d'uns turons.

Les postals d'estiu que ens sorprenen agradablement quan les descobrim a la bústia enmig d'un trist paisatge de factures i publicitat de tota mena. Ens fan viure per uns instants l'indret des d'on ens l'han enviada com un petit paradís terrenal: les fotografies de postal -i mai més ben dit- ens presenten uns monuments, uns espais, idíl·lics en els quals la felicitat es pot tocar amb la punta dels dits. El desig de conèixer aquests indrets es defineix com una certesa de dies plàcids i de descobertes interessants. Si ja coneixem l'indret d'on prové la postal, probablement ens despertarà certs records, potser pensats com a poc transcendents, però que ocupen un lloc especial a la nostra memòria: potser, sense saber d'on, ens vindrà als llavis aquell fado de l'Amalia Rodrigues o de la Joana Amendoeira o la Lisboa menina i moça que Carlos do Carmo canta tan bé, o l'olor de castanyes torrades que omple els carrers de La Baixa quan arriba l'hivern, o la tarda en què vam resseguir certs carrers del Chiado buscant la rua Alecrin en què Jose Saramago, en la seva extraordinària novel·la L'any de la mort de Ricardo Reis, situa l'hostal en què Ricardo Reis s'instal·la el desembre de l'any 1935 quan és avisat pel seu heterònim Álvaro de Campos de la mort de Fernando Pessoa. Però en les postals hi ha, per sota de l'enveja amable de saber que els amics estan vivint uns dies plens de novetats i lluny de les rutines quotidianes, l'íntima satisfacció que han pensat en nosaltres, que l'amistat batega en aquell tros de cartulina, que les complicitats que hi ha en les paraules no fan res més que fer créixer allò que ens uneix.

Però la pregunta es fa inevitable: ¿quantes postals heu rebut o confieu que rebreu aquest estiu? La tristesa de les nostres bústies és cada

vegada més irreversible. En un moment en què els instruments de comunicació estan canviant en bona mesura la nostra manera d'enviar missatges, en un moment en què els telèfons mòbils ens permeten enviar missatges escrits o de veu sense problemes, en un moment en què en qualsevol lloc -hotel o cafè- podem connectar-nos a Internet i enviar correus electrònics, la postal clàssica va quedant reduïda a una activitat nostàlgica o a una voluntat de col·leccionista. Les postals d'estiu -com probablement també passa amb les postals de Nadal- són una expressió pròpia i característica del segle XX -i més pròpiament del s. XX entès en el sentit que li donen els historiadors: aquell període que comprèn entre la I Guerra Mundial i la caiguda del mur de Berlín -: la fotografia estàtica, ben enquadrada, amb una llum idònia, són una manera de reproduir la realitat que avui, immersos en la dinamització i manipulació domèstica de les imatges que veiem en la pantalla de l'ordinador o de la nostra televisió, ens semblen estranyes, poc reals i fonamentalment antigues.

Potser demà, quan obrim mecànicament i sense cap interès la bústia, una postal d'estiu ens sorprèn. Si no és així, sempre podem buscar aquella caixa de sabates en què van guardar el que pretenia ser una col·lecció sistemàtica de postals i que va quedar en no-res i repassar allò que vam ser. I també podem estar atents als nostres mòbils i a la safata d'entrada de missatges del nostre ordinador. L'estiu cada any retorna puntual però hi ha coses que fan que el visquem diferent.

El triomfador

text JOSEP IGUAL

De xiquet Paco Gorria participava en els jocs al riu de les festes majors en honor a sant Jaume. Intentant tòrcer el coll a un gall lligat a la punta del pal ensabonat, el xiquet pèl-roig va anar a l'aigua abans de cargolar la gorja de l'au captiva i tardava molt en sortir. Lluís Sentina, que es mirava l'efervescent espectacle, ho va trobar estrany i va acabar llençant-se a l'aigua, vestit i tot. Va treure el Paquito més mort que viu, però li va fer treure la porció fluvial que retenia la criatura en la seua entranya. Quan torna al món del vius, Sentina, empenyat com una mona, el va interrogar. La criatura confessà que no sabia nedar.

- Bon dimoni! ¿I sense saber nadar t'apuntes al pal ensabonat?

- Un pollastre és un pollastre, tio Sentina.

- La mare que el va...

Més tard va fer d'escolanet. Va complir fins a la missa major en què Paquito es va pixar a sobre per no dessassistir el mossèn i perquè li feia vergonya abandonar l'altar major en tan solemne cita. Ho va deixar córrer i va emprar el temps fora de l'escola en mirar de ser un futbolista dels millors. Però els companys només el triaven per fer de porter en els inacabables partits de carrer. La tarda que va empassar-se quaranta-tres gols va plegar. Sospitava que més de la meitat li'ls havien clavats en clar fora de joc. Però mai no va acabar d'entendre la llei del "outside".

Son iaio li va regalar quatre lli-

bres de Jules Verne i ell es va dedicar a corregir-los als marges amb llapissos de colors. Opinava Gorria que el francès no donava prou importància a les paraules. Des de llavors, ell les paraules importants les posava en majúscula imitada dels anuncis i sota el generós sostre d'un accent circumflexe llarg per a que no es mullaren si plovia. La paraula "leguas", tan

Quadern Ondulant

vera s'aturava a la vila, ell volia imitar els trapezistes. Després de la costalada al pati de darrera de la casa, provant un artilugi amb cordes i fustes que s'havia fabricat, va haver de guardar repòs dos mesos i va pensar que potser era més descansat fer-se pallasso. Decidint si volia fer el de la cara blanca o el de la cara amb nas roig va soldar-se la costella badada.

fascinant i misteriosa per ell, la pintava de roig i la protegia sota el circumflexe més gran, ja que sabia que una "legua" podia atreure'n vint mil més amb facilitat.

Quan va llegir les aventures del Capitán Trueno es va fer una espasa de fusta. Lluitan en un duel de carrer amb un company de jocs, se'n va desprendre una esquerra i li va anar al front. Va quedar clavada fonament, però Paquito se la va arrencar i va seguir lluitant. Encara avui se li nota la cicatriu. La recosida va necessitar quatre punts.

Després que son iaio el portés al circ ambulat que a la prima-

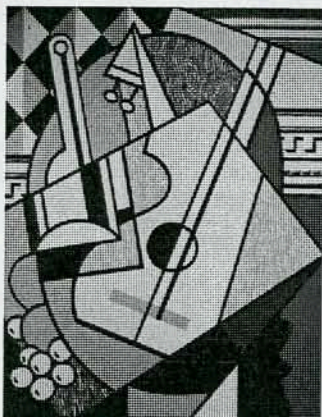
Avui, dijous, ha dinat amb l'ambaixador, no hi ha cap perill per a les inversions a l'Amèrica del sud. La secretària li ha filtrat les comunicacions molestes. El cotxe gran ja està reparat del tot. Al marge de l'agenda ha apuntat una paraula: aniversari, i l'ha aixoplugada sota una teulada circumflexa. "Un pollastre és un pollastre, tio Sentina", ha deixat anar en veu alta. "¿Com diu?", ha dit la Cati, la secretària. "Res. Coses meues", ha contestat desmenjadament Francesc Gorria.

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 549

text EL LECTOR

M'he llegit, com sempre faig, de veritat, el tema de la setmana i, si m'ho permet, seré políticament incorrecte i absolutament demagog. Mire, senyora Garcia, estic convençut que els més de vuit-cents milions de persones que passen gana en aquest nostre planeta no en pateixen cap de síndrome postvacacional. Més li'n diré, tots aquells que treballen tot l'any, tampoc no tenen aqueixa mena de maldecaps. I seguiré tirant pel broc gros. Els nostres polítics es lamenten que encara no han pogut desconnectar, pobrets meus; aquestes festes no han parat d'anar d'acte en acte. Ay, ay, ay qué trabajos nos manda el Señor. Tots escaldats deuen estar. Per a l'any que ve que posen al pressupost municipal una partida per a polvos talcos. Vinga, va, vinga! Sí, me n'estic passant, sóc conscient i m'adono que tanta fel només pot ser causada per la mala bava que em produeix tots els anys haver-me de posar a treballar després d'haver intentat gaudir d'allò que -no sé si amb segones o no- anomena el senyor Guzmán "vacances decents". Perquè aqueixa és una altra. A mi el que em posa realment pudent no és el fet d'haver-me de reincorporar a la faena i veure'm per davant els permodos de sempre, hi estic acostumat i amb els anys i fins i tot he acabat per agarrar-los una mica d'afecte. No, que va. El que no puc suportar és que han passat tots aquests dies i ni un dels propòsits que inicialment m'havia plantejat s'ha complert. I ara, sí, voldria una segona oportunitat. Estic segur que no em passaria, que acabaria amb els tres o quatre llibres que tinc pendants, que pintaria alguna paret i faria alguna excursió a aqueix poble

que està ací al costat però al qual no he anat mai. També em fa temor, ja s'ho pot pensar, la reen- tré perquè suposo que cap de les intencions fermes que m'he proposat acabaran per dur-se a terme; ni m'organitzaré millor la vida, ni dedicaré més temps a les coses fonamentals... com a molt una setmana. Igual sí, igual això que li conto forma part de la síndrome aqueixa.

Robes, com em motiva Robes. En té sempre per a tots, la fulla de la guillotina esmolada per no deixar allò que els castellans diuen "títore con cabeza". Sempre està disgustat, valga'm Déu. El dia que en un dels seus escrits no pose a ningú a parir faré una donació a la seua revista perquè si algú sap qui és que es faça una cervesa a la meua salut. El pressupost no m'arriba per a més perquè, com comprendre, m'ho he gastat tot aquestes vacances. Però mire, com que desconec la veritable identitat del més punyent dels seus col·laboradors, m'he adreçat cap a la Gran Enciclopèdia Catalana i he tractat d'esbrinar qui va ser de veritat Maximilien de Robespierre, conegut en els seus temps com l'Incorruptible. Al volum 19, pàgina 412, apareix tota la informació necessària sobre tan famós polític francès. Compte perquè si el nostre Robes s'ho llig igual decideix canviar de pseudònim. Perquè,

deu ser un pseudònim, dic jo, no? Quin quefer veig que tenen tots en aqueixa casa amb el programa de festes. Que si la lletra menuda, que si massa propagandes, que si tard i malament... Tranquils. Però si es veu d'un quart de lluny que vostés, igual que el senyor Montilla, no són ni de bon tros "l'allegria de la huerta". La qüestió és criticar. L'any que ve el que han de fer els tafaners i tots els qui malparlen és incorporar-se a la Comissió de festes i encarregar-se exclusivament del tema "programa". Tots els agostos igual, ja està bé!

I ja que estic posat en temes festius. Un coseta de no res. Veig que vostés també tenen ben assumit que el Segle d'Or és el de Cervantes i Góngora i Argote. Això em faltava. Vaig anar a pegar una volteta a la fira renaixentista i ja l'entrada amb aquella momumental bandera de la ciutat de València em va neguitejar. Protesten vostés si més no, per favor. El Segle d'Or per ací va ser uns quants anys abans que el protagonitzat per Quevedo i companyia; açò encara no és Castella, per molt que s'hi capfiquen.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA.

A qui es veu que ha afectat la síndrome vacacional (que no postvacacional) ha estat a Joan Heras (què se n'ha fet d'aquest home?) i a Pere Bausà. Que tornen al més aviat possible perquè si no la revista perd molt de pes. Què simbolitza la fotografia que acompanya la meua carta de la setmana passada?

M'he cremat les pestanyes buscant la fotografia que pretesament il·lustra la informació sobre el càsting del Teatro de Guàrdia.

BENICARLÓ MILLORA LES CONDICIONS DEL PAVIMENT DEL PAVELLÓ POLIESPORTIU MUNICIPAL

text JORDI MAURA

L'annex del pavelló poliesportiu municipal comptarà amb nou paviment. L'ajuntament ha convocat el concurs per al subministrament i instal·lació d'un nou paviment esportiu en l'annex cobert del Pavelló municipal de Benicarló.

Aquest espai, que és utilitzat per nombroses entitats de la ciutat per a desenvolupar les seues pràctiques esportives, veurà millorades les seues condicions funcionals i de seguretat. Les necessitats administratives a satisfer radiquen bàsicament a millorar les condicions funcionals i de seguretat per a les múltiples pràctiques esportives que es realitzen en el recinte. El tipus de licitació ascendeix a la quantitat de quaranta mil vuit-cents trenta-set amb deu cèntims d'euro.

La major part del pressupost correspon al paviment,

que el propi consistori ha establert en el contracte que siga de cautxú multicapa de 8mm. Per als 924 metres quadrats que suma la superfície, es destinen 25.831,34 euros, mentre que per a la seua instal·lació, seran 15.005,76 euros. El paviment triat està compost per "una capa vulcanitzada superior de desgast de 2 mm, amb superfície mat, llisa i antilliscant, aplicada sobre altra subjacent més tova de 2 mm, que serveix d'aïllant acústic i ajuda a aconseguir una resposta elàstica i absorció de xocs òptima i l'efecte rebot del baló". Aquest paviment es col·locarà sobre una subbase de cautxú de menor densitat de 4 mm. Com suport de les diferents capes, es col·locarà una làmina estabilitzadora i aïllant, realitzada en fibra de vidre d'espessor 1,2 mm. La mateixa estabilitza el paviment superposat i impedeix el pas de la humitat procedent del subsòl. Estarà tractada en ambdues cares amb resines sintètiques i estarà equipada d'una sèrie de peduncles en resina expansionada en la cara subjacent. Aquest tipus de paviments multicapa, disminueix l'esforç muscular dels atletes, esmorteixen els xocs en les caigudes, disminueix el risc de micro traumatismes i afavoreixen el rebot correcte del baló. Així mateix, millora l'aïllament tèrmic i acústic del recinte.

Filant la Xarxa

TieKnot.com

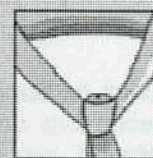
www.nudo-de-corbata.com

Estimats lectors de La Veu, un cop finalitzades les vacances, ens tornem a trobar. S'ha acabat ja el temps de les xancles, els pantalons curts i les camisetes de mànega curta amb ves a saber quina "cutre" propaganda estampada. Ara ve la tardor, i retornen les celebracions socials. Si no us enrecordeu de com fer un nus a la corbata, us ofereixo la solució.

La.Rata.Sensefils@hotmail.com

The Tie Knot:

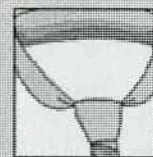
Four-in-hand

Description:

Note:

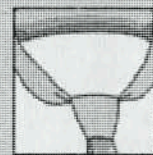
Double-simple

Description:

Note:

Windsor knot

Description:

Note:

Half-Windsor

Description:

PRESENTAT EL VIII TORNEIG NACIONAL DE BÀSQUET

text VICENT FERRER

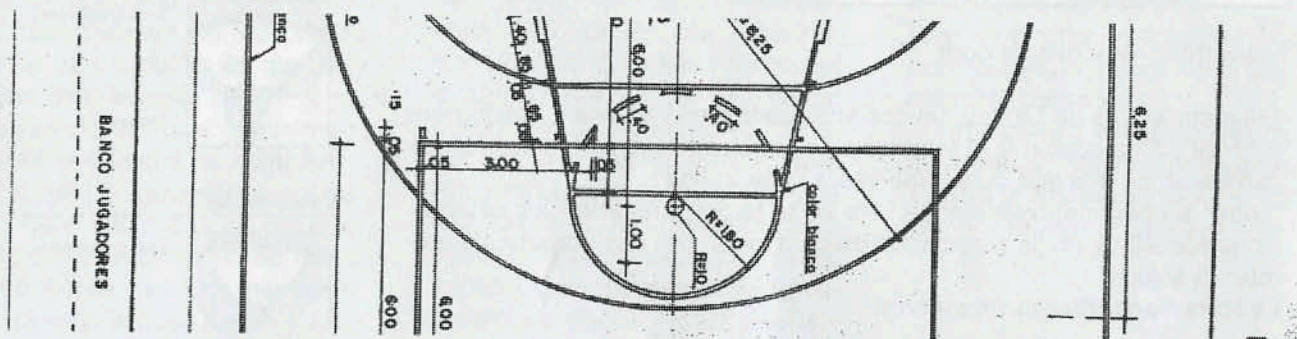
En la sala de premsa del Pavelló Poliesportiu es presentava el divendres a la nit el VIII Torneig Nacional de Bàsquet, categoria júnior, a disputar els dies 9 i 10 del present mes. Hi participaran el Pamesa València, el Granada, el Caja San Fernando i per primera vegada en júnior el Benicarló/Grup Poblet després d'aconseguir ascendir a la Lliga Autònoma. El torneig tindrà com a pròleg el reconeixement al treball realitzat en pro d'aquest esport pels anteriors presidents.

L'entrada per a presenciar tots els partits serà gratuïta. L'actual president, Juanjo Ferreres, va indicar que s'ha aconseguit arribar a la meta que es van proposar quan van arribar al club, tenir els tres equips de base disputant la Lliga Autònoma, com una primera fase de creixement de l'entitat. Ara cal treballar per a aconseguir mantenir-los, sobretot el júnior, que s'estrenarà en la categoria, atès que els infantils i cadets els duen avantatge al dur més temporades. Per altra banda Ferreres va mostrar el seu empipament amb la Diputació Provincial, atès que no es rebrà la subvenció que s'havia de rebre per l'anterior edició i malgrat les gestions que s'han fet per part del club. Una ajuda que segons el president era d'uns dos mil euros.

Respecte als equips participants va comentar que aquest any s'han deixat fora dos clàssics del torneig, Barcelona i Reial Madrid, per a donar un altre aire i perquè els afeccionats vegin altres equips. L'arribada del Caja San Fernando de Sevilla ens oferirà bon bàsquet, atès que són els actuals campions d'Espanya, mentre que el Granada també cuida molt la seva pedrera. El Pamesa València és fix per les magnífiques relacions existents entre ambdós clubs. Per últim, el president va indicar que el dissabte nou, al matí a les onze, s'oferirà un clinic per part de dos

entrenadors de la Federació Andalusina i a la tarda a les cinc tindrà lloc la presentació dels quatre equips, que estaran concentrats en la Residència Juvenil Crist de la Mar, després d'això es retrà homenatge a tots els qui han estat presidents del club i a José María García pel seu treball en el bàsquet base. A la tarda es disputaran les dues semifinals; a les 17.30 Pamesa València i Granada; a les 19.30 Caja San Fernando i Benicarló/Grup Poblet. El diumenge a les 10.30 la final pel tercer i quart lloc i a les 12.30 la gran final, seguida del lliurament de trofeus.

XXI^a MILLA URBANA BENICARLO FESTES - 2006

text REDACCIÓ

Durant aquestes Festes 2006 el Club Atletisme BAIX MAESTRAT va organitzar la ja tradicional Milla Urbana, amb una bona participació d'atletes i clubs així com també amb unes bones marques. Dels 18 atletes que van acabar la prova absoluta masculina ho fan fer amb un temps inferior als 4'56"8 (temps de l'últim classificat). Per categories els guanyadors van ser.

Categoria Benjamí

- Femení, 1^a.- Laura Estevan, C.E.Vinaros, 7'33"5
- Masculí, 1°.- Sergi Querol, Benicarló, 6'20"3

Categoria Aleví

- Femení, 1^a.- Fiorella Chiappe, C.A.Baix Maestrat, 6'43"7
- Masculí, 1°.- Khalid El Kassmi, C.A.Baix Maestrat, 6'48"1

Categoria Infantil

- Femení, 1^a.- Mar Estevan, C.E.Vinaros, 6'27"5
- Masculí, 1°.- Nianel Tomas, Terres de L'Ebre, 5'13"1

Categoria Cadet

- Femení, 1^a.- Sana Zazou, Benicarló, 6'45"7
- Masculí, 1°.- Eric Nolla, C.E.Vinaros, 5'13"7

Categoria Absoluta

- Femení,
 - 1^a.- Malika Asahssah, Naracena-Granada, 4'58"7
 - 2^a.- Rosa Liliana Godoy, Naracena-Granada, 5'06"1
 - 3^a.- Marta Gomez Gil, Hospitalet, 5'16"5
- Masculí,
 - 1°.- Hicham Ettaichmi, Mislata, 4'08"5 *
 - 2°.- Moulay Abechak Sabhi, Carrefour, 4'12"5
 - 3°.- Mouhcine Akhoidaoui, Naracena-Granada, 4'18"2

(*) Marca superior només 4 dècimes al record de la prova que és de 4'08"1

MAL DEBUT

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Després del gran esforç que vaig fer la setmana passada en aquesta mateixa secció, ara mateix em dispo a fer-ne un altre de tan meritori com estèril. Com que sóc un pèl hipocondríac, divendres passat em vaig assabentar que patia una greu malaltia anomenada síndrome postvacacional. No hi ha dubte: tenia tots els símptomes, i la cosa pintava malament, així que me'n vaig anar a demanar hora per al metge de capçalera. Com que me l'han donada per al set d'octubre, vaig anar tot decidit a parlar amb l'amo per tal d'exposar-li la meua crítica situació i la impossibilitat d'acuir a la cita setmanal amb els lectors d'aquesta publicació. La conseqüència de la meua conversa la té vosté al davant, estimat lector. No va haver conversa ni negociació. L'amo no coneix les set obres de misericòrdia corporals ni les set espirituals. No ha sentit parlar mai de "consolar al afligido" ni "dar de beber al sediento". També em va demostrar la seua manca de coneixement de les virtuts teològals i cardinals, així com de la seua aplicació pràctica. Ni caritat, ni justícia, ni esperança ni templança. Això sí, de fortlesa anava sobrat. El monòleg va ser tan contundent que he anul·lat la visita al metge i m'estic plantejant molt seriosament fer una promesa al Crist de la Mar. Per això, ara mateix em trobo que davant els indiscutibles i inabastables arguments del gran tirà, amb tots els meus símptomes al damunt, amb una acusada malaltia i amb una mandra que no hi ha paraula que pugui descriure,estic al lloc de costum, a l'hora de costum i amb la informació de costum. Per a més inri, el meu estimat CDB va jugar al camp d'un equip que ja

El gos també té la síndrome postvacacional

havia guanyat i empatat a la pretemporada amb una certa claredat, amb la qual cosa el començament de lliga no es presentava complicat. Doncs no. El Benicarló va perdre per un contundent i merescut tres a un davant el Borriol. Es veu que algú va exercitar sobradament les seues cordes vocals amb alguna amorosa melodia, la qual cosa va provocar que el cos esfèric que pesa entre 410 i 450 grams fera més visites de les previstes a la peça de nailon o polietilè que pateix les embranzides causades per la força que exhibeixen els músculs dels practicants de l'esport rei. O siga, que tan bon equip que diuen tots que tenim, i ja hem perdut el primer partit.

Que ningú no em pregunte qui va jugar, perquè no he llegit el diari. La llàstima és anar-se'n a un poble que ves a saber on està, buscar el camp de futbol si es té la sort que els seus terrenys no han estat víctima de l'especulació urbanística i se n'ha fet un altre a l'altra punta del terme, aparca el cotxe, paga l'entrada (en aquest cas no, que era debades) i després torna-te'n amb tres catxirulos al damunt. Un aficionat em va dir que ja no pensa anar a cap partit més fora de casa, encara que això ho diu sempre i després sempre torna a caure. A mi no em passarà. Ja vaig tindre prou fa un

parell de temporades al camp de l'Alcalà, que vam perdre el partit a l'últim minut. Ara ja s'han acabat les contemplacions perquè ja no sé res més.

Espero que la incorporació a la secció d'esports del meu amic Vicent Ferrer, acabe amb les meues cròniques per tal de recuperar-me de la meua malaltia i els lectors puguen gaudir d'una crònica com ordenen els cànons de l'ortodòxia periodística. M'he assabentat que l'equip de Tena va empatar a tres contra la tercera lletra de l'alfabet d'un equip de fortuna recent, i que el septentrional van perdre a casa davant l'equip més representatiu del Port de Sagunt. També he esbrinat que la propera setmana ens visitarà el gentilici de la capital del Morvedre que ve de perdre a casa contra el marinador. Espero, desitjo i imploro una clara victòria que ens pose allà on ens mereixem per l'esforç de la junta directiva i els tècnics que es veu que van tindre algunes raons i punts de vista diferents amb l'equip que era filial i que ara es comprén que les ralacions no son ni model, ni exemple ni espill on es puguen mirar diplomàtics i/o negociadors en general. També m'han dit que les obres de la gespa de mentida del municipal de la Carxofa porten la seua marxa i, segons paraules del regidor d'esports, a mitjans d'octubre ja es podria celebrar algun partit. També he sentit dir que potser volen canviar la il·luminació del camp per tal de millorar-la, encara que no n'estic del tot segur. Ara que ja he arribat al final, només vull acomiadar-me del fidel lector que setmana rere setmana ha estat capaç de llegir aquesta pàgina, i jo me n'aniré a curar-me de la meua síndrome a alguna illa deserta sense cobertura de cap tipus.

comparteixcotxe

www.ajuntamentdebenicarlo.org

El projecte COMPARTIR COTXE neix de la voluntat de l'Ajuntament de la ciutat de fomentar entre la població un ús més racional del cotxe. El servei consisteix a facilitar la trobada de persones que estan interessades a compartir el vehicle privat a l'hora de fer un viatge.

OBJECTIUS:

- Facilitar als ciutadans i a les ciutadanes de Benicarló una altra alternativa en els seus desplaçaments tenint en compte mesures de sostenibilitat en la mobilitat.
- Disminuir la contaminació i el consum energètic produït pels vehicles privats.
- Millorar la utilització de l'espai públic.

COM ACCEDIR-HI?

"PER A ANAR A TREBALLAR"

Si aneu de Benicarló a algun dels centres de treball de les rodalies, i heu de fer sempre un mateix recorregut amb el vostre vehicle privat o busqueu persones amb qui compartir el cotxe, podeu accedir a l'enllaç [compartir cotxe per a anar a treballar](#).

"PER A ANAR A LA UNIVERSITAT"

Si estúdieu o treballeu a la universitat i busqueu amb qui compartir un mateix viatge des de Benicarló fins a qualsevol de les universitats, podeu accedir a l'enllaç [compartir cotxe per a anar a la universitat](#).

"PER A ANAR DE VIATGE"

Si feu viatges esporàdics o no regulars, ja siga a altres ciutats espanyoles o fins i tot a l'estranger, aquí també podeu trobar persones interessades a compartir les despeses del viatge. Accediu a l'enllaç [compartir cotxe per a anar a altres llocs](#).

COM FUNCIONA?

Mitjançant aquest servei veureu on line les persones que estan inscrites per fer un viatge semblant al vostre. A través del correu electrònic us podreu posar en contacte amb elles. Veureu quines són les seues preferències, si disposen o no de cotxe, el motiu del viatge, i tot un seguit de dades per fer més fàcil la trobada de companys i companyes de viatge. Podreu deixar un missatge electrònic a aquelles persones que considereu que són adients per compartir un mateix viatge. Tot de manera immediata i sense intermediaris.

Comiat de Xelo i Manolo

Manolo i Xelo es casen, i la setmana passada van celebrar una festa de comiat per a tots els seus amics. Hi va haver moltes bromes, molta diversió i moltes risses, a més de molts bons desitjos per als nuvis. Ens tornem a veure al casament!

